

Torkils dötur

Torkil eigur sær dötur tvær,
at dansa
leingi á morgni svóvu tær
og væl er mær ansað
her vil eg á gólvið fram at dansa,
tó at tú vilt mær lív í vá',
og væl er mær ansað.

Tær sova sær so leingi,
til sólin skín á seingir.

Tær sova sær so leingi á dag,
til sólin skín á seingjarstað.

Torkil gongur til búðar,
vekir upp dötur príðar.

»Statt upp, Katrin dóttir mín,
kirkjumaður bíðar tin!«

»Vil hann ikki bíða,
bið hann undan ríða!«

Katrin setist á seingir,
klæðist væl og leingi.

Hon fór i ein silkiserk,
níggu moyggja handaverk.

Uttan yvir møttulin blá,
gull eftir hvørjum seymi lá.

Katrin setist á songarstokk,
hon fór í ein skarlakssokk.

Skarlakssokk við búgvín skó,
hvítar hendur í vatni tvó.

Hon tók til sín góða gullkamb,
kembur sítt hár við silkiband.

Kembur sítt hár við silki smá,
gullkrúnu setir hon omaná.

Katrin gongur í rossahús,
har loysir hon tann gangara út.

Hon loysir út ein, hon loysir út tvá,
tann besta legði hon saðil á.

Har var eingin knektur hjá,
sjálv legði Katrin boygslíð á.

Har var eingin knektur i lund,
sjálv legði Katrin boygslíð í munn.

Katrin reið eftir gøtuni fram,
tað glumdi sum hennara gangari rann.

Tá ið hon kom har suður í líð,
møtti henni vallarar trír.

Tá hon kom har skamt ífrá,
møtti henni vallarar tvá.

Tá hon kom har mitt á leið,
møtti henni vallari ein.

»Hoyr tú, Katrin, eg tali til tín,
vil tú vera mítt kvøldarvív?»

Hvat vilt tú láta títt unga lív,
heldur enn verða mítt kvøldarvív?»

»Fyr vil eg láta mítt unga lív,
heldur enn verða títt kvøldarvív.«

Vallarin sínum svørði brá,
hann hjó Katrina i luti tvá.

Har sum hennara blóðið dreiv,
tendraðist ljós á hvørjari leið.

Har sum hennara høvdið lá,
sprakk ein kelda við heiluvág.

Har sum hennara bulurin lá,

reistist ein kirkja við krossi á.

Vallarin heim i garðin fór,
úti Torkil fyri honum stóð.

»Hoyr tað, vallarin, eg tali til tín,
sást tú Katrin, dóttir mín?«

»Já, fullvæl eg hana sá:
í Mariu kirkju var hon ígjár.

Torkil, Torkil, læna mær hús,
eg eri mær so sára sjúk!«»Húsini eru til reiði,

um vallarar vóru fleiri.«»Ása lítla, tendra ljós,
vallarin er til seingjar fús!«

Ása gongur til seingjar,
reiðir undir sjúkum dreingi.

»Ása lítla, sov hjá mær,
silksarkin gevi eg tær!«

»Lat meg fyrst tann serkin sjá,
síðan skal eg tær sova hjá.«

Tá ið hon tann serkin sá,
systur merki kendi hon á.

»Ása lítla, sov hjá mær,
møttulin bláa gevi eg tær!«

»Lat meg fyrst tann møttulin
sjá,síðan skal eg tær sova hjá.«

Tá ið hon tann møttulin sá,
systur merki kendi hon á.

»Ása lítla, sov hjá mær,
eina gullkrúnu gevi eg tær!«

»Lat meg fyrst ta gullkrúnu sjá,
síðan skal eg tær sova hjá.«

Tá ið hon ta gullkrúnu sá,
systur merki kendi hon á.

Ása smeldi hurðar í gátt:
»Vallari, hav nú góða nátt!«

Ása gongur for faðir sín:
»Vallarin' dripið dóttur tína.«

»Hvør torir mær tey boð at bera?
ella hvør tordi tann gerning at gera?«

»Eg tori tær tey boð at bera,
vallarin tordi tann gerning gera.«

Torkil heitir á sveina tvá:
»Gangið á skóg og kyndið bál!

Gangið á skóg og kyndið bál!
har skal vallarin brenna á.«

Tað var um eina morguntíð,
vallarin brann í grønari líð.

Tað var um eina morgunstund,
vallarin brann á grønari grund.